

Un cortijo de Madrid

«**V**alencia se ha convertido en un cortijo de Madrid», digué el curiós personatge, cabrejat. Després va dimitir de tot, i se'n va anar a casa. L'havien tret de cap de llista, a fi de posar-hi l'enviat de Madrid. El curiós personatge devia saber, tanmateix, que això són coses que passen, efectivament, als *cortijos*: als *cortijos* manen els senyorets, i només ells disposen al seu gust la distribució del peonatge, i dels capatassos també.

Doncs, això és el que som: un *cortijo* de Madrid. Són ells, allà, els qui decideixen quins han de ser els «nostres» representants al Parlament espanyol. A nosaltres, només ens queda obeir, votar-los mansament. Hom s'imagina les seus i els despatxos, les reunions presidides per Fraga, posem per cas: «¿Y si enviamos a Fernando Suárez a Valencia? O no, mejor Ortí Bordàs, o Sanchis, que son oriundos». Les que governa Alfonso Guerra amb la rara habilitat de fer que la «base» demane allò que la cúpula indica: «Como no tenemos ministros valencianos, les ponemos a Maravall, que su padre era de por allí, ¿no?». O les caramboles de la família comunista batejada com «Izquierda Unida»: si algú no cap de número tres o quatre per Madrid, l'envien a *provincias*, o siga a Alacant (primer el Puerta, o siga tot el Pasoc, després l'Almeida, que l'altre no volia...) i llestos, problema resolt.

De vegades fa molta, molta vergonya, ser valencià. Perquè aquestes coses («que ab los valencians se ha tractat ab grandissima potestat absoluta», com ja escrivia mossèn Porcar el 1926), ells només les fan a qui se les deixa fer: «De on se pot dependre en quant menys té lo senyor rei als valencians...». Feia vergonya fa tres segles i mig, i fa vergonya encara. Però no busquem culpables fora de casa. De Madrid ens han dit qui hem de votar, i els votarem. I en havent-los votat, podrem rellegir Fuster: «El poble els ha votat, i, perquè els ha votat, el poble té els polítics que es mereix, i que es mereix perquè els ha votat». Encara que els hagen enviat de Madrid. «Ens sentim estafats», conclou Fuster, «i això té difícil remei, ara com ara». Potser sí, que hi ha algun remei. És qüestió de pensar-hi, a l'hora de votar.

Els bons senyals

Aquest és un estrany país on els representants polítics de la majoria dels ciutadans han passat vuit anys hipotecats per les pressions d'una minoria. On un partit que té repetidament el suport d'un milió de persones ha cedit repetidament davant les violències verbals —i sovint físiques— d'uns pocs milers, de poques desenes de milers a tot estirar. És un cas ben insòlit, mal d'entendre, que algun dia els historiadors aclariran.

Ara, qui sap si finalment hi ha els primers senyals que això comença a acabar-se. Un senyal és el conseller Ciscar responent amb dignitat quan li preguntaven sobre la manifestació anual (és sempre la mateixa, sempre la mateixa gent, la mateixa data, contra el mateix «enemic») anticatalanista: Afirmar el conseller que la política cultural i lingüística de la Generalitat no pot marcar-la una petita minoria vociferant. Així ha de ser, i així havia d'haver estat ja fa anys. Descobrir això, per fi, pot ser important.

L'altre senyal, l'ha donat el conseller Vicent Soler, responent de manera honorable a les eternes impertinències d'una dreta que ataca tota llibertat d'expressió que no siga la *seua* expressió. Ha assegurat el conseller (indirectament, és clar: ¿no podia fer-ho d'una altra manera?), que els valencians tenim tot el dret del

món a veure, si ens agrada, la televisió de Catalunya. Reconforta que algú amb autoritat confirme coses que són evidents per elles mateixes. Ha confirmat també el conseller que sí que tindrem, potser l'any que ve, una Televisió Valenciana. Ens ho creiem, sincerament. I també se'ns obre una esperança: que siga *valenciana*, per favor, que la puguem veure com a nostra sense vergonya, amb dignitat.

Persones de poca fe com som, per l'experiència, qual-sevol gest i senyal és benvingut, malgrat tot. A condició que siga senyal indicador d'un camí per al futur, no gest només de cara al públic, ara que ve temps d'eleccions. □

